

rekommerade mig. Jag tackade för hans möda och begaf mig derpå till vår utmärkte landsman John Ericsson, men träffade honom icke. Han var bortrest. Den världsbekante svenske mekanikern var just då som bäst sysselsatt att prova några förbättringar han gjort i den af honom uppfunnna ångpropellern. Detta föranledde åtskilliga resor, som tid efter annan aflägsnade honom från New York. Jag måste nu på ett eller annat sätt skaffa mig något arbete, så framt jag icke ville dö af svält. Äfven insåg jag tydligt, att min okunnighet i landets språk var mig ett stort hinder, och jag föresatte mig att, kostad hvad det ville, öfvervinna detta. Först måste jag likväl skaffa mig arbete. Vid hemkomsten till vårt logi, underrättade mig den unge bomullsspinnaren att han fått plats, samt frågade mig hvilka mina planer voro. Jag sade honom då, att jag önskade mig arbete, lika mycket hvad, blott jag till att börja med kunde upphålla lifvet och på lediga stunder lära mig engelska. Han föreslog mig då att vi skulle uppsöka en svensk, som han kände, och hvilken han visste skulle vara i New York. Kanske kunde han gifva mig något råd. För detta ändamål begäfvu vi oss ut, att söka efter hans bostad. Vi hade icke hunnit särdeles långt, då vi ibland sorlet af röster upplängde några svenska ord. Min kamrat blickade omkring sig och upptäckte just den vi hade gått att söka. Vi gingo fram till honom. Han visade sig glad att få råka landsmän samt berättade att han såsom skärläpare var anställd på en större saxfabrik, belägen omkring en half timmes väg från New York. Min kamrat frågade om han kunde skaffa mig arbete der. Han lofvade att göra sitt bästa för att rekommendera en landsman, hvarefter vi åtskildes, sedan han bedt mig komma till fabriken för att få svar. Dagen derpå infann jag mig derstädes, hvarest jag utan svårighet blef antagen såsom saxsläpare. Jag hade säkert tagit mig illa ut med mitt nya yrke, om ej min närmaste granne i verkstaden, en gammal neger, haft den beredvilligheten att gifva mig nödig undervisning. Så fortgick en tid, under hvilken jag, dels genom läsning om nätterna, dels genom att dagligen höra talas engelska, lärde mig så mycket, att jag kunde hjälpa mig fram. Mitt arbete inbringade likväl icke mer än nått och jemt så mycket, som åtgick för lägen, och var för öfrigt icke det jag egade mig åt. Mitt sinne och min håg stod åt det mekaniska. Också då jag efter ett par månaders arbete en dag i tidningarna fick läsa en annons, hvarefter man önskade få åtskilliga maskinarbetare vid ett nytt mekaniskt fabriks i staden Boston, var mitt beslut fattadt att resa dit. Jag meddelade min upptäckt åt en italiener, hvilken med mig delade mitt rum på hotellet. Han, liksom jag, var i saknad af en passande sysselsättning, hvarefter vi kommo öfverens att tillsammans begiiva oss till det omnämnda fabriks. Dagen derpå anträdde vi vår färd. Jag hade af den godhertade svensken, skärläparen, fått låna mig respenningar. Efter ett dygns resa ankommo vi till Boston, funno fabriken och fingro der på våra förfrågningar det svaret, att vi först efter ett par veckors tid kunde erhålla arbete. Detta var åter en motgång, emedan vi voro i saknad af medel till vårt uppehälle; i synnerhet var det nedslående för mig, som alldeles icke visste, på hvad sätt jag under denna tid skulle få det nödortfuga. Med beklamt hjerta vandrade jag omkring i den för mig främmande staden. Hvarhelst mitt öga upptäckte en ångskorstn eller jag såg någon rok uppstig, dit stälde jag mina steg, och efter flera misslyckade försök, påträffade jag slutligen egaren till en mekanisk verkstad, som gaf sig tillåtelse att åhöra hvad jag på bruten engelska sökte göra honom begripligt, nämligen att jag var utan arbete och önskade erhålla sådant. Han beherjade min nödställda belägenhet och sade att jag dagen derpå kunde infinna mig på verkstaden, så skulle jag erhålla arbete hos honom. Öfvermåttan glad infann jag mig tidigt följande morgon, för att ändligen få min längtan efter verksamhet tillfredsställd. Efter denna dag syntes mitt lif antaga en ljusare gestalt.

Sålunda förgick ett par år, under hvilket jag icke talat ett ord svenska eller varit i någon gemenskap med landsmän. Jag hade deremot haft tillfälle göra bekantskap med flera amerikanare och af dem lärt, att äfven den obetydligaste arbetare bör söka odla sitt förstånd och bilda sin själ. Jag hade nu vunnit förtroende på den bana, dit min håg alltid stred. Genom träget arbete gick det hastigt framåt. Men en ny motgång skulle åter för en tid verka störande på en snabb förkomst i mitt yrke. Min principal, som för mycket utvidgat sin fabrik, blef tvungen att göra konkurs, och fabriken stängdes tills vidare. Åter stod jag utan arbete. En dag, under det jag var utan sysselsättning, begaf jag mig utom staden och befann mig snart framför Massachusetts hospital för vanskinniga. Till utseendet liknade det ett slott, uppfördt i gotisk stil, med fyra flyglar, en åt hvarje väderstreck samt vaktorn och höga murar, öfver hvilka framskynta träd, tillhörande trädgårdarna och promenadplatserna. — Försjunken i betraktelser öfver den nattsvarta sidan af menskligt elände, reflekterade jag öfver hvad som blifvit gjort till förmildrande och botande deraf. Amerika, påstod man, hade gjort så mycket, att dess folk ensamt deruti bevisat en vacker och sann moralisk sida af sin karakter. Utan att själf veta huru, befann jag mig på förgården till hospitalet. Jag anmälde mig som resande och bad att få bese det inte af byggnaden, hvilket äfven beviljades mig. I mottagningsrummet fann jag öfverläkaren, hvilken på det mest förekommande sätt erbjöd sig att led-saga mig, ifall jag ville taga inrättningen och de sjuka i närmare ögonsigte. Jag tackade och följde honom.

Här funnos omkring fyrahundra sinnessvaga af begge könen och af alla åldrar, klassificerade inom vissa delar af byggnaden. Allt utvände en bekännighet, svaghet och ordning; sådant man endast får se i detta progressiva land. Värme och matlagning skedde med ångmaskin. Der fanns en teater, der de mindre vanskinniga med särdeles ordning och vana utförde sina roller i lättfärdiga komedier, hvilka gafs till de öfriga stora förlustelse. Äfven danssalong, kagebana samt läs- och musikrum funnos o. s. v. Ingenjören, som egde uppsett öfver maskinerna samt gas- och vattenapparaterna, hade insjuknat, utan hopp om snar förbättring, hvarefter läkaren djupt beklagade sig, enär ingen för ögonblicket fanns, som kunde intga den saknades ställe. Som jag visste mig vara vuxen ansvar af en dylik plats, rekommenderade jag mig. Efter att ha samtalat en stund, antog öfverläkaren mitt anbud, och redan den följande dagen intog jag min plats och var sålunda, utan vidare omständigheter, satt på ett därbus, der jag under tre månaders tid tillbragte ett dystert lif. Dag och natt gjorde jag mina vaktrondor genom de hemska salarna, för att tillse att allt var i behörigt skick.

Det var här jag med fullt allvar fördjupade mig i mekaniska funderingar och sökte gifva form åt mina tankar, utredda idéer. Jag förskaffade mig tekniska böcker, och för att glömma allt det sorgliga, som omgaf mig, studerade jag ifrigt i mitt fack, hvarefter jag egde praktiska, men icke teoretiska kunskaper. — Efter ett halft år tog jag afsked från min befattning, hvarefter villkor varit så fördelaktiga, att jag lyckats göra några besparingar. Mitt beslut var fattadt, att jag skulle återvända till New York och der uppsöka kapten Ericsson samt gifva honom del af mina mekaniska drömmar. Fanns det något i dem som dugde, var han den rätte att upplysa mig derom. Jag återkom till New York med helt andra förhoppningar, än jag vågade hyssa, då jag begaf mig till Boston.

Ett par dagar efter min ankomst hit, besökte jag kapten Ericsson. — Jag skall aldrig glömma den känsla af nationaltolthet, som fylldt mitt bröst, då jag insläpptes till denne utmärkte och sniirike man, hvilken gjort så stor heder åt sitt fosterland. Han emottog mig med den flärdlösa vänlighet, som gör att man ännu mer beundrar hans snille. Efter ett temligen långt samtal klappade han mig på axeln och sade: "Ni har en vacker bana framför er, om ni bibehåller samma intresse för det yrke ni omfamt."

Tre dagar därefter arbetade jag hos honom och stannade der öfver tre år, då jag, enligt hans råd för öfver till England, för att genast försälja mitt patent. Jag erhöi en ganska fördelaktig plats i London.

Derifrån skref jag till herr Lange. Han svarade mig att erbjuda mig verkstadschefens plats på Åkersnäs. Som min längtan stod till fädernesjorden, antog jag tillbudet med glädje och återvände hit.

"Men hvareför lät ni aldrig höra af er förr?" frågade Stephana. "Först då jag, utblottad på allt, kom till Amerika, ville jag icke skriva. Ett bref hade då fått anstrykning af tigeri. Jag hade fast beslut att själf bryta mig en väg, utan hjälp af andra. Skulle detta icke lyckas, så önskade jag att vara död för dem, som visat mig godhet. Sedan tänkte jag, att det kanske vore bäst att icke göra sig påmint, efter jag förorsakat så många ledsamheter, och slutligen vilja jag genom mitt arbete fullkomligt göra mig värd den godhet jag rönt och den aktning jag såsom duglig arbetare borde kunna göra mig förtjent af."

"Ni är ganska stolt." "Fru grefvinn, om jag är det, så tro icke att det är öfver mig själf, utan öfver dem, som lärt mig arbetets ära."

Morgonen derpå, när Olga vaknade, helsades hon af en blomsterbukett och en liten biljett på rosenrött papper. Alla stolar och soffor i hennes rum voro uppfyllda med paketer, allsammans från Evert, som om natten ankommit till Kungsberg. Olga luktade på blommorna, öppnade brefvet och läste med likgiltig min de vackra, pryddigt skrifna orden. Då hon lade ifrån sig brefvet, suckade hon djupt och sammanknäppte händerna öfver bröstet.

Vid frukosten möttes de båda trolofvade. — Olga smålog vänligt emot fastsmannens hand och kysste ömt hennes hand. Han talade om deras väning i Stockholm, huru man låtit inreda den, att han hoppades i valet af möbler och dylikt ha träffat Olgas smak m. m. På allt detta lyssnade hon med tankspridd min och ett högst ointresserat utseende. — Då han frågade hvad hon tyckte om hans presenter, rodnade Olga och tackade, men med ett förläget utseende försäkrande att de voro vackra. Stackars barn, hon blef helt försträckt, vid hägkomsten att hon icke alls sett på dem eller ens öppnat paketen. Så snart hon kunde smyga sig ut, skyndade hon upp på sina rum för att rätta sin glömska.

Det blef en fastig brådska för lysning och bröllop, hvilket allt skulle vara undanstökat till slutet af september. Man sömmande granna och dyrbara sidenklädningar åt bruden, som själf var alldeles likgiltig för alla denna grannlåt. Hon påstod ibland, att när hon blef så der utstyrd, skulle hon bestämt komma att se ytterst följig ut.

Constances lynne blef för hvarje dag, som förde henne närmare Olgas bröllop, dysterare och dysterare. Ofta tyckte hon att det var som om hon skulle bereda sig till undergå något fysiskt straff, och ibland brände hon säga åt Olga: "Jag tror att jag aldrig skall få styrka att öfverleva det ögonblick då presten säger amen öfver dig och Evert."

Olga svarade då skrattande: "Min egen Constance, betrakta mig, ser jag verkligen ut som en olycklig brud!" Och då Constance måste medgifva att Olga icke hade ett sådant utseende, återtog hon: "Nå, hvareför då sörja! Tro mig, när jag är Evert om hand, skall han nog blifva en helt annan människa."

Under dylika scener skalkade tiden allt mer och mer till den vigtiga dagen. Evert var idel af-tighet och vänlighet emot sin fastmö, undvek med en orubblig konsekvens att komma i besök med Constance, emot hvilken han var kallt höflig. — Ivar hade endast tvēne gånger under denna tid varit på Kungsberg, och båda gångerna hade Evert bemött honom med en förekommande uppmärksamhet. Lange hvarken sökte eller undvek han. Nog af, vår fastman uppförde sig i allo aktningssvärdt och var omtyckt af alla, som icke kände honom närmare.

Olga liknade ett glad och obetänksamt barn. Hon sjöng, skref vers, retades med Kurt och skämtade med sin fästman. Det var alldeles omöjligt att förmå henne deltaga i brådskan. Då Stephana eller någon yttrade en påminnelse derom, svarade hon skrattande: "Å, det blir nog färdigt mig förutan, jag vill icke förstöra minnet af min sista flidakt med att ha setat fjättrad till sömnen." Och fjättrad var hvad Olga minst af allt var. Hon ilade ifrån det ena till det andra, liksom hon velat njuta af allt på en gång.

Jacobo, som var mycket ofta på Kungsberg, tycktes med ett uteslutande intresse gifva akt på Olga. Ibland hvilade hans blick med verkligt deltagande på Constances ständigt sorgbundna ansigte; i synnerhet om hon förut uppsnappat någon af de blickar, fulla af skadeförn, Evert kastade på henne.

En afton, några dagar före bröllopet, när Jacobo kom till Kungsberg, höll Olga på att läsa upp ett poem, som hon skrivit öfver bröllopsbrådskan, och hvilket genom sin humor väckte mycken muntherhet. Constance var icke i salongen. Jacobo skrattade äfven rätt hjertligt åt det samma. Olga var alldeles ofantligt upprymd och var, der hon sväfvade af och an i salongen, den öfverdådiga glädjen. Evert syntes också ganska munther. Under ett skämt hade han fattat henne om lifvet och valsade omkring salongen. Just i detta ögonblick inträdde Constance. Hennes ansigte bar spår af utgjutna tårar, och vid åsynen af Evert och Olga i full dans, lägrade sig ännu ett moln af sorg öfver hennes drag; och det var endast med största möda hon kunde tillbakahålla tårarna. Den allmänna uppmärksamheten var riktad på de förolfvade, så att ingen gaf akt upp Constance. Hon gick också helt oemärkt snedt öfver salongen och in i det lilla kabinet, för att slippa se Olga så der omsluten af Everts armar. Constance hade knappt inträdt i rummet, förr än Jacobo stod i dörren. Han gick fram och tog plats på en stol bredvid soffan der hon sat.

"Fröken Constance", sade han med öfvanligt mild röst, "hvareför så sorgsen? Ert förgråtna ansigte gör ett pålagsamt intryck på er syster. Göm er sorg, så att den icke fördrystrar hennes glädje."

Herr Lange, huru är det möjligt för mig att utan förtviflan emotse denna förening." "Förtviflan, detta är en känsla vi icke ega rätt att öfverlemnas oss åt. Skulle ni verkligen icke ega styrka att inom ett eget bröst gömma de farhågor, som nu plåga er?"

"Min egen olycka skulle jag bära bättre; men medvetandet, att Olga skall gå en mörk framtid till mötes, nedslår mig alldeles." Constance lutade hufvudet i handen.

"Olycken är relativ; det, som kan synas er såsom en sådan, kan för er syster vara motsatt. För öfrigt, när hon älskar Axelhelj, är det hennes sällhet att blifva hans maka; och man må säga hvad man vill, så är kärleken ändå den enda föruftiga darskap i vår ofuoftiga värld."

"Ni söker trösta mig."

"Alldeles icke, jag önskar blott en gång få se er ega mera förmåga att bära hvad ni ej kan förändra. Det är hos människans det stora, att med själstyrka emotse äfven den sorgligaste framtid. Våra egna sorger böra icke få bortskrämma andras glädje."

"Jag är verkligen mycket svag." Hon räckte honom handen med en tacksam blick.

Jacobo slöt den mellan sina med de orden: "Och nu skall ni bjuda till på ett art ansigte sätta en leende mask."

"Ja!" Constance reste sig upp och försökte småle. "Men jag är ännu så obekant med konst en att ljuga en frjd, som är främmande för mitt hjerta, att jag kanske icke rätt bra skall lyckas. Dock, tiden skall väl lära mig äfven det."

"En tänkare säger: 'Orden är till endast för att döja tankarna.' Jag skulle vilja tillägga: Vårt ansigte bör vara en mask, bakom hvilken vi döja våra djupare känslor."

"Herr Lange, kan ni verkligen gilla denna moraliska maskerad?" frågade Constance. "Der den behöfs, och, tyvärr, är detta stundligen. Jag anser i allmänhet för en svaghet att låta hela världen läsa i vårt inre. Huru många förstå hjertats rikeedom? Högst få. För dem, som icke begripa den, blir det ett profanerande af det heligaste vi ega, då vi lemna det till pris för deras blickar. Sorgen är i synnerhet något vi böra djupt och sorgfälligt begräva inom oss."

"Hvad har ni erfarit af sorg?" sade Constance med låg röst.

"Tror ni att jag varit fr från lidanden, derför att jag doldt dem bakom ett oäkthetligt lugn?" svarade Jacobo allvarligt. "Der kommer er syster, tillade han, 'se hur glad hon ser ut.'"

"Just denna glädje förefaller mig obegripelig."

"Derför att kärleken för er är en olöst gåta."

Återstoden af aftonen visade Constance sig mindre sorgen än vanligt. Evert deremot hade alldeles förlorat sitt glada lynne, han sände mörka blickar på Constance och Jacobo.

Olga hade redan helt tidigt på morgonen rest öfver till Sturesjö, der hon ibland betjeningen utdelade åtskilliga små skänker. Därefter hade hon farit omkring till sina skyddslingar, hvilka alla erhöi något minne af henne. Sjst stannade dröskan vid Jannes mors stuga. När hon steg ur der, fick kusken tillsägelse att köra hem. I stället för att gå in i stugan, gick hon fram till den ett stycke derifrån välbekanta busken, Olga satte sig der och lutade hufvudet emot sina hopknäppta händer, hvilka snart voro alldeles våta af tårar. Långe, länge förläp hon så, slutligen reste hon sig upp, kastade en varm och innerlig blick mot höjden samt tog vägen till stugan. Då hon lade handen på klinkan, hviskade hon upp-rörd: "Om mitt hopp skulle bedraga mig. O, det vore bittert!" Nu öppnade han dörren och trädde in. I stugan satt Ivar.

"Jag har tillåtit mig en djerfhet, den fröken kanske skall få svårt att ursäkt," yttrade han. "Jag har nemligen väntat er här. Det föreföll mig, som om jag måste tala vid er, innan vi för alltid skiljas."

"Hvareför säger ingenjören för alltid?" frågade Olga med en viss osäkerhet i rösten. "Ni gifter er. — Gifter er af kärlek och skall blifva lycklig."

"Jag hoppas det."

"Nå väl, vi äro då också skilda."

Olga satte sig vid fönstret. Ivar blef stående ett stycke derifrån. Han fortfor: "När en människa, som hela lifvet haft en hemlighet på hjerta, är färdig att dö, erfar hon ett oemotståndligt behof af att få anförtro den åt en vän. Samma känsla erfar jag i detta ögonblick. Jag minnes ej så långt tillbaka, då jag älskade er. Se der min hemlighet! Er bild har sammansmält med alla mina framtida drömmar. Ni var stjernan, som vägledde mig. Redan såsom gosse, då jag arbetade i smedjan, drömde jag att mitt arbete skulle föra mig till oberoende och lycka, samt att jag en dag skulle blifva er like. För att nå detta mål, sträfvade jag som en slaf, oaktadt ert förakt hade uppväckt min harm. Jag måste framåt, för att en dag stå i jennbredd med er. Jag undflydde er person, men jag åter-såg er dock oupphörligt, för att låta en hägrande villa bedrä mig. Fröken Olga, hvilka vanskinniga drömmar har icke denna kärlek alstrat, och nu — nu skola de sköflas och tillintetgöras. De skola jordas, och med dem äfven mina friska förhoppningar. Förtjente verkligen han, denne man, er kärlek? En kärlek — för hvilken jag ändå ifrån barnåren arbetat." Han tog ett par steg emot Olga. "Det var ett helgerän, då ni ryckte ifrån mig tron på framtiden. Jag hade förtjent att få behålla den." Han tystnade.

Olga förläp ett ögonblick orörlig, derpå reste hon sig, sågande med upprörd röst: "Herr ingenjör, glöm icke att det är till en annans brud ni talar! En gång handlade jag illa emot er; men jag var då ett oförståndigt barn. Nu har ni handlat orätt emot mig med denna förklaring. Ni är likväl en man, medveten af hvad som är rätt eller orätt. En gång rådde ni mitt lif, nu har ni deremot gjort mig ett ondt, som fullt ut uppväger detta. Vi äro således kvitt — och kuna skiljas. Mitt afskedsord till er — arbete! Tänk att hvarje framgång ni vinner, är en glädje för Olga. Farväl!"

I Olgas väsen låg en så enkel och sann värdighet, att Ivar vördnadsfullt tryckte hennes hand till sina läppar, hviskande: "Haf tack, min lefnads goda engel. Hädan-efter är arbetet den tysta och vänliga tröstare ni lemnat mig. — Mätte Gud aldrig föra våra vägar tillsammans!" tillade han smärtsamt och lemnade stugan.

"Ja, mätte Gud aldrig föra honom i min väg," suckade Olga, under det tårarna störtade utför kinderna.

Samma afton mötet i stugan egt rum, reste Ivar bort. Han hade vid hemkomsten till Åkersnäs begärt af Jacobo tillstånd att på en vecka få aflägsna sig från fabriken.

Af hans upprörda utseende slöt Jacobo att något förefallit, som framkallat den hastiga bortresan. Hvad detta var, misstänkte Jacobo. Han gaf genast sitt samtycke till resan, utan att göra några frågor; det enda han sade var: "Ni är i morgon bjuden på fröken Olgas bröllop. Kan detta icke förmå er att uppskjuta resan till om tisdag?"

"Nej, jag ser helst att jag slipper vara gäst på detta bröllop," svarade han med en ton, som i sig innebar en hel bekännelse.

Om aftonen reste Ivar. Lange tänkte, då han såg honom fara: "Kloka män och därer, genier och dumhufvuden, alla dela vi det gemensamma ödet, att under någon period i vårt lif låta kärleken springa bort med förstånd och frjd. Hvilken besynnerlig gåta är icke lifvet, och hvilken förunderlig sammansättning af darskap och föruft är icke människan! Naturen ger oss känslor, uppfostran idéer, samhällslifvet fördomar, vårt yrke intresen, och sedan är hela vår lefnad ingenting annat än en oupphörlig strid emellan alla dessa. Hvad vi genom allt detta måste lära oss, är att så lefva, att vi kunna dö, utan allt för mycken ånger öfver att hafva illa motsvarat Guds afsigt."

Dagen efter Ivars afresa firades med pomp och ståt Olgas bröllop. Bruden var blek och obeskriffligt tåk; brudgummen vacker och älsk-värd; brudens syster lugn och allvarlig.

Huru mycket deras yttre motsvarade hvad de verkligen kände och tänkte, lemna vi derhän. De hade med omsorg maskerat sig.

INTRESSANT BREF

Skrifvet af en framtäande dam.

Mrs. Sarah Kellogg, Denver, Color Bearer of the Women's Relief Corps, uttrycker sin tacksamhet till Mrs. Pinkham.

Följande brev skrefs af Mrs. Kellogg, 1638 Lincoln Ave., Denver, Colo. till Mrs. Pinkham, Lynn, Mass.

Kära Mrs. Pinkham: "Under 34 år beväraden jag af en svårt som väkte och för-örfliga lidanden och sjäfligast. Jag kunde ej skjuta mitt hvarbete och lifvet blef en påg. Före mig. Jag låg till sådana två dagar, förordade mig sjelf, mitt med och allt."

"Jag kunde ej ens tänka på en operation, och i min förtviflan försökte jag, hvarje medel som jag trodde kunde vara till gagn, och då jag läste om den nyttiga verkan Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound hade på sjuka kvinnor, beslöt jag att försöka den."

Jag var så modigt att jag höga trodde på tillfrisknande och då jag började känna mig bättre efter andra veckans slet, trodde jag det endast var tillfälligt lindring; men till min stora förvåning märkte jag att jag blef gradvis bättre på samma gång som svaret blef mindre."

"The Compound" fortfor att återupplifva mig hela i det stora hela, svaret blef tryckta absorbera och efter 7 månader var sin alldeles borta och jag en frisk kvinna. Jag är nu en god publicera mitt bref i tidningarna på det andra kvinnor må få kännedom om denna underbara kurerande kraft Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound beitter."

När kvinnor besvärats af orgeblunden och smärtsam menstruation, svaghet, hvita flusen, rubningar eller förändring i lifmoden, den nedtyrande, trötta känslan, infannation i äggstockarna, ryggvärk, våderspänning, allmän svaghet, dålig matsmältning eller förstörd nerv, så borde de alltid komma ihåg, att der finnes ett bepröfvadt och sant medel. Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound borttger genast sådana besvärigheter."

Ingen annan kvinnoomskötsel i världen har erhållit ett liknande erkännande. Vilgra att köpa något i dess ställe. Mrs. Pinkham inbjuder alla sjuka kvinnor att tillskriva henne en rad. Hennes råd och medicin hafva återställt tusenden till hals."

Adress: Lynn, Mass.

Helsan är för värdefull att riskera genom experimentier med okända och aldrig försökta mediciner eller behandlingsmetoder.

Kom ihåg, att det är Lydia E. Pinkham's Compound som kurerar kvinnor och lit ej någon apotekare sälja Er något annat i dess ställe.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Paxton Toilet Antiseptic.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

Send ings pengar — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.